

Sygn. akt II AKz 128/09

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2009 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia: SA Beata Basiura

Sędziowie: SA Marek Charuza

SA Wojciech Kopczyński (spr.)

Protokolant: Agnieszka Przewoźnik

przy udziale **Prokuratora Prok. Apel. Jerzego Gajewskiego**

po rozpoznaniu w sprawie **G. G. (G.)**

osoby ściganej, względem której władze niemieckie wystąpiły do władz polskich o przekazanie na podstawie europejskiego nakazu aresztowania w związku z podejrzeniem o przestępstwo z art. 211 ust. 1 i 2, 224 ust. 1 pkt 2 i 5, 22, 23, 52 kodeksu karnego Republiki Federalnej Niemiec

zażalenia prokuratora

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 2 lutego 2009 r. sygn. akt. V Kop 2/09, sygn. prokuratorska I Oz 7/09

w przedmiocie nieuwzględnienia wniosku o przedłużenie tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Prokuratura w M., w Niemczech prowadzi postępowanie w sprawie, w której G. G. jest podejrzany o usiłowanie morderstwa łącznie z czynem karalnym spowodowania groźnych obrażeń ciała. W związku z tym jest on ścigany europejskim nakazem aresztowania wydanym przez władze niemieckie.

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2009 r., sygn. akt V Kop 2/09, Sąd Okręgowy w Katowicach wykonał wymieniony europejski nakaz aresztowania

i przekazał osobę ściganą władzom niemieckim. Jednocześnie sąd ten odroczył wykonanie tego rozstrzygnięcia do czasu zakończenia postępowania karnego prowadzonego przeciwko tej osobie w kraju i zastrzegł, że zostanie ona odesłana do Polski po prawomocnym zakończeniu postępowania w państwie wydania nakazu. Ponadto sąd pierwszej instancji zastosował względem osoby ściganej tymczasowe aresztowanie na 1 miesiąc od daty zatrzymania, to jest do dnia 6 lutego 2009 r.

Postanowieniem z dnia 2 lutego 2009 r., sygn. akt V Kop 2/09, Sąd Okręgowy w Katowicach nie uwzględnił wniosku prokuratora o przedłużenie do dnia 6 kwietnia 2009 r. stosowania tymczasowego aresztowania względem osoby ściganej.

Wymienione ostatnio postanowienie zaskarżył na niekorzyść osoby ściganej prokurator zarzucając temu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na nie uwzględnieniu przez sąd, iż zostały spełnione wszystkie przesłanki zawarte w art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. i na tej podstawie nie uwzględnieniu wniosku prokuratora o przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec osoby ściganej, podczas gdy ustalenia faktyczne poczynione w sprawie, to jest nie przebywanie podejrzanego G. G. w miejscu zameldowania świadczące o jego ukrywaniu się przed organami ścigania, zachodząca uzasadniona obawa mactwa, przy uwzględnieniu charakteru przestępstwa, to jest zbrodni usiłowania zabójstwa zarzucanej podejrzanemu, wskazują na konieczność przedłużenia okresu tymczasowego aresztowania – do dnia 6 kwietnia 2008 r. [powinno być: 2009 r. – uwaga SA], to jest na okres niezbędny do wykonania europejskiego nakazu aresztowania z dnia 14 listopada 2008 r., sygn. 23 Gs 5045/08, wydanego przez Prokuraturę w M. (Niemcy), izolacyjnego środka zapobiegawczego, jako jedyne go zdolnego zabezpieczyć dalszy prawidłowy tok postępowania w przedmiocie wykonania europejskiego nakazu aresztowania wobec G. G..

Autor zażalenia wskazał, że w sprawie zachodzą przesłanki tymczasowego aresztowania z art. 258 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.k. Konieczność stosowania względem osoby ściganej wymienionego środka zapobiegawczego wynika z faktu, że procedura wykonania europejskiego nakazu aresztowania nie jest jeszcze zakończona, albowiem skutek odroczenia wykonania postanowienia o przekazaniu, osoba ścigana nie została jeszcze wydana państwu niemieckiemu na podstawie protokołu przekazania. Tymczasowe aresztowanie w tej sprawie winno zagwarantować wykonanie europejskiego nakazu aresztowania. Powołując się na orzeczenie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu skarżący podał, że można stosować ów środek zapobiegawczy, mimo że postanowienie o przekazaniu jest już prawomocne, jeśli tylko tymczasowe aresztowanie nie wykracza poza rozsądne granice w rozumieniu art. 5 ust. 3 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. W niniejszej sprawie takich granic nie przekroczone. Na koniec prokurator podkreślił, że dla tej sprawy nie ma znaczenia tymczasowe aresztowanie osoby ściganej w toku prowadzonego przeciwko niej, krajowego postępowania karnego o sygn. akt VI Ds 1/09, albowiem środek ten zastosował inny sąd. W razie uchylecia stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego w tamtej sprawie istnieje ryzyko zniweczenia celów postępowania w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania.

Podnosząc ów zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i przedłużenie, na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 251 § 2 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. okresu tymczasowego aresztowania wobec osoby ściganej do 6 kwietnia 2008 r. [powinno być: 2009 r. – uwaga SA], to jest na okres niezbędny do wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Prokuraturę w M..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłowe ustalenia faktyczne i dokonał właściwej oceny prawnej. Kontrola odwoławcza nie stwierdziła błędów w ustaleniach faktycznych i naruszenia prawa procesowego mających wpływ na treść kwestionowanego postanowienia.

Rację miał sąd pierwszej instancji wskazując, że przepisy polskiego Kodeksu postępowania karnego regulujące wystąpienie państwa unijnego o przekazanie osoby ściganej na podstawie ENA nie określają terminów stosowania aresztu tymczasowego w postępowaniu w przedmiocie wykonania zagranicznego europejskiego nakazu aresztowania. W postępowaniu tym, wobec braku stosownego odesłania, nie stosuje się przy tym art. 263 k.p.k.

Trzeba natomiast uwzględnić, że tymczasowe aresztowanie stosowane podczas postępowania w przedmiocie wykonania ENA ma na celu zabezpieczenie realizacji postanowienia o przekazaniu i pozostaje w ścisłym związku

z terminem jego wykonania. Z zasady decydujące są tu terminy z art. 607m i 607n k.p.k. Jeśli jednak wykonanie takiego postanowienia odroczone z przyczyn określonych w art. 607o k.p.k., wówczas terminy z art. 607n k.p.k. również zostają odroczone. W takim wypadku można wyjątkowo przedłużyć tymczasowe aresztowanie na dalszy okres niezbędny do realizacji postanowienia o przekazaniu, ale tylko wtedy, gdy zachodzi możliwość precyzyjnego określenia momentu zakończenia krajowego postępowania karnego lub odbycia w kraju kary pozbawienia wolności. Nawet jednak w razie możliwości ścisłego wskazania owego momentu przedłużenie tymczasowego aresztowania względem osoby przekazywanej nie jest możliwe, jeżeli ów moment jest zbyt odległy, albowiem spowodowałoby to stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego przez czas wykraczający poza rozsądne granice w rozumieniu art. 5 ust. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Wypada przypomnieć, że wprawdzie przepisy k.p.k. o postępowaniu w przedmiocie wykonania zagranicznego ENA nie określają terminów stosowania tymczasowego aresztowania, ale już przepisy konwencyjne pozostają w takim postępowaniu wiążące.

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy należy zauważyć, że odroczenie wykonania postanowienia o przekazaniu ściganego uzasadnione jest toczącym się wobec niego w Polsce postępowaniem karnym. Biorąc pod uwagę, iż sprawa ta znajduje się dopiero na etapie postępowania przygotowawczego nie jest możliwe w chwili obecnej precyzyjne określenie terminu prawomocnego jej zakończenia.

W świetle przedstawionych okoliczności bezprzedmiotowe jest więc obecnie rozważanie istnienia przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania w tej sprawie. Nie ma również znaczenia, słuszna skądinąd, uwaga prokuratora, że realizacja postanowienia o przekazaniu osoby ściganej nie została jeszcze ukończona, bo siłą rzeczy kończy się ona dopiero z chwilą wydania tej osoby państwu wydania nakazu. Skarżący musi natomiast przyznać, że nawet przedłużenie tymczasowego aresztowania po myśli wniosku najpewniej nie wystarczyłoby na prawomocne zakończenie krajowego postępowania karnego przeciwko osobie ściganej, z powodu którego odroczone wykonanie postanowienia o przekazaniu, a to z kolei powodowałoby konieczność ponownego wnoszenia o przedłużenie tymczasowego aresztowania bez wyraźnej perspektywy nadejścia momentu, w którym możliwe byłoby przerwanie takiego stanu rzeczy.

Osoba ścigana jest obecnie tymczasowo aresztowana do dnia 12 marca 2009 r. w sprawie VI Ds 1/09, a to na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 12 stycznia 2009 r., sygn. akt III Kp 25/09. W rezultacie aktualnie nie zachodzi obawa podjęcia przez tę osobę prób ucieczki, ukrycia się lub innych bezprawnych działań uniemożliwiających jego przekazanie. Gdyby jednak pojawiła się konieczność zabezpieczenia wykonania postanowienia o przekazaniu, np. w związku z nie przedłużeniem stosowania wobec niej tymczasowego aresztowania w tamtej sprawie, Prokuratura Okręgowa w Katowicach, która prowadzi to postępowanie przygotowawcze, a jednocześnie jest zaangażowana w niniejsze postępowanie w przedmiocie wykonania ENA, winna rozważyć wystąpienie z wnioskiem o zastosowanie odpowiedniego środka zapobiegawczego.

Na koniec warto podkreślić, że zarówno akcentowane przez Sąd Okręgowy w motywach zaskarżonego orzeczenia, niepublikowane postanowienie tutejszego Sądu z dnia 26 marca 2008 r., sygn. akt II AKz 231/08, jak i eksponowane w zażaleniu postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 7 stycznia 2007 r., sygn. akt II AKz 61/2007, OSA 2008/1/7, zawierają w istocie tę samą argumentację prowadzącą do tych samych wniosków. Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni podziela pogląd wyrażony w obu tych orzeczeniach. Powołując to drugie orzeczenie skarżący pominął natomiast, że nie przedłużało ono tymczasowego aresztowania względem osoby ściganej w tamtej sprawie właśnie wskutek tego, iż stosowanie wymienionego środka wykraczałoby poza rozsądne granice wynikające z przepisów konwencyjnych.

Odnosząc się zaś do wskazanego w zażaleniu postanowienia tutejszego Sądu z dnia 25 października 2006 r., sygn. II AKz 685/2006 warto podkreślić, iż zapadło ono w sprawie, w której akt oskarżenia przeciwko tamtej osobie ściganej został już skierowany do sądu.

Nie znajdując zatem w zażaleniu argumentów mogących wpłynąć na zmianę lub uchylenie kwestionowanego postanowienia, orzeczono jak w sentencji.